

Szeged egyetemi város, számos kiadó albérlettel

Szegeden viszonylag könnyű lakást bérletbe, vagy szobát albérletbe kiadni, hisz' sokkal többen tanulnak az egyetemen, mint ahány kollégiumi hely van a városban.

A megveszékhelyen az olcsó bérlemények a legkaposabbak, az alacsony lakbérért cserébe a diákok hajlandók némi kényelmetlenséget elfogadni, esetenként személyiségi jogaikat sértő feltételeket elfogadni. A bérlakások havi díja 35 ezer forint körül kezdődik, de 140 ezerért már újszegedi, négyszobás luxusingatlanba költözhetünk.

Legtöbbször feketén

Az albérletkeresők jelentős hányada diák. A városunkba kerülő fiatalok tapasztalatlanságuk folytán könnyen köthetnek előnytelen megállapodásokat, néha viszont ők törnek borsot a tulajdonos orra alá. Az egyetemi faliújságon mindig találni albérleti hirdetést vagy felhívást közös albérletbe való betársulásra. A végzős *Gulyás András* épp egy ilyet silabizált. – Az évek alatt számtalan albérletben megfordultam. Tízből nyolc helyen nem kötnek szerződést a bérlőkkel, hogy jövedelmük adómentes maradjon. Így nincs szerződés, ami tartalmazná a bérlő jogait. A szóbeli megállapodás csak a kötelezettségeket tisztázza. Egyszer egy alsóvárosi szuper helyről két nap alatt kellett elhurcolkodnunk, mert a tulajdonos hirtelen vissza szeretett volna költözni – emlékezett vissza. András, mint mesélte, haverokkal lakik együtt, nagyon jól megvannak, de ha találna egy jó he-

lyet, akkor összeköltözne barát-nőjével. Egy belvároshoz közeli garzonért ki tudnának fizetni ketten 25 ezer forintot, de csak akkor, ha nem viszi el havi apánászuk másik felét a rezsi.

A hallgatói irodában működő közvetítőnél idén a legkedvezőbb ajánlatot egy idős hölgy tette, aki havi 6 ezer 250 forintért szeretett volna maga mellett tudni valakit, hogy ne féljen otthonában. Mikor ezt említettem Andrásnak mosolyra húzódik a szája: – A barátom is lakott ilyen házínénél, de hamar otthagyta, mert ha minden apró szívességet megtett volna, amit a néni kér, akkor nem jutott volna el az óráira – mesélte.

Az albérletkeresők Bibliája a hirdetési újság, ami hivatalosan kedden jelenik meg, gyakorlatilag már hétfőn az utcára kerül, de már akkor is van benne néhány, „sajnos már nem aktuális” ajánlat. Nagy szerencse, ha a hirdetési irodában ügynitzés közben összeakadunk egy lakástulajdonossal.

Két hónap kaució

Egy fiatalasszony épp most adta fel hirdetését: Tesco környéki, 3 szobás, főbérő nélküli lakás 34 ezer forintért kiadó, két hónap kauciót kérek, és a számlákat is a bérő fizeti. Ebbe a lakásba tehát több mint 100 ezer forint letétele után lehet beköltözni, ehhez adódik még a panellakásokban igen magas fűtésszámla, esetleg a telefon, valamint a többi számla. A közös költséget, amit a tulajdonosok szívesen sorolnak a rezsi összetevői közé, ez esetben a tulajdonos nem hárítja át a bérlőkre. – Általában többen veszik ki a la-

kást, s három vagy négy felé osztva már nem olyan borzasztóan magas az ára. Kauciót azóta kérek, hogy egy csapat bejelentés nélkül, kifizetetlen számlákat maga után hagyva távozott, a kulcsot a postaládába dobták. Azóta jól megnézem, ki költözik oda, mert ha egy bulizósabb társaság, akkor a szomszédok nekem panaszkodnak – emlékezett vissza.

Szoba, tizenötezerért

A klasszikus értelemben vett albérletek esetén, mikor a főbérő egy-két szobáját adja ki, az ár alacsonyabb, 12-16 ezer forint körül mozog, de ilyenkor számolnunk kell olyan finomságokkal, mint a közös fürdőszoba- és konyahasználat, mosó- és hűtőgép megosztott működtetése. Ilyenkor egyértelműen a főbérő válogat, kinek adja ki a helyiséget: fiúnak vagy lánynak, legfeljebb 45 éves független hölgynek, dohányzóknak nem, értelmiséginek, gyermektelen fiatal párnak, rendes, tiszta személynek. Az egyetemi irodában minden évben felkerül néhány ajánlati ív alá, hogy „csak európainak” vagy „színes bőrűeknek nem”.

Hasonló összeget kell fizetnie annak, aki nagyobb lakásba költözik több diák társaságában. Egy-kétszobás lakásokat 25-30 ezer forinttól lehet bérelni, persze az ár meghatározásában sokat számít az elhelyezkedés, a lakás mérete, állapota és felszereltsége. Minél magasabb a bérleti díj, annál inkább érvényesítheti a bérő saját jogait: szerződés köttetik, főképp ha a tulajdonos számlaképes, a bérő pedig költségei között elszámolhatja a lakbért.

W. A.

A söröző előtt álló „választópolgár” megállítja az arra sétálókat

Szomjas a tápéi tétova teve

Néhány napja egy majd 250 centiméter magas szobor készlettel megállásra a tápéi Budai Nagy Antal utcán sétálókat. Burúzs Csaba képzőművész alkotása a választásokat figurázza ki.

– Ez egy kétpúpú dromedár, csak annyiban tér el az igaztól, hogy míg egyik púpa a rendes helyén, vagyis a hátán van, addig a másik a lába között – mondta *Burúzs Csaba*. A tápéi képzőművészt a választások ihlették, amikor kiötlötte tevéjét. A mű címe: A választópolgár. A művész egyébként az egyik szegedi hipermarket megrendelésére készített három mesefigurát, és kimaradt egy csomó nyersanyag.

Amúgy nem ez az első ilyen jellegű szobra *Burúzs Csabának*. A szegediek körében csak libás hölgyként emlegetett emlékmű helyén sokáig áztatta a fűs lábát egy lavórban Svej. A derék cseh katona is az ő műhelyéből került ki.

Az alapos szemlélő több jelképet is észrevehet a 250 centiméter magas szobron. A hátán lévő púp üres, mint az átlagember pénztárcája. A lába közti dudor pedig azért olyan nagy, mert már valószínűleg tele van a politikával. A lógó nyelv és a hatalmas söröskorsó pedig a szomjúságra utal. A jobb kézben lévő tekegolyó azt jelképezi, hogy a kisembert többnyire kigolyózzák. Emellett a döntés eszköze is a golyó, hiszen egy lókés több bábút is fel-dönthet egyszerre.

A hungarocellból és színesre festett csempé- gasztóból született alkotás Tápé egyik kocsmája előtt álldogál. A teve nem megrendelésre készült, így kiállítóhely hiányában került a söröző bejáratához. Egy kicsit az üzletnek is reklám, hiszen a

A jószág sokak kedvence.

Fotó: Schmidt Andrea

korsót szorongató teve miatt igen sokan megállnak. Fényképezés után pedig természetesen nagyon jól esik egy korsó jéghideg sör.

K. T.

Emlékezés Avasi Béla főiskolai tanárra

Avasi Béla, a zenetudomány kandidátusa, főiskolai tanár, 80. évében váratlanul elhunyt. Nyugdíjba vonulása után is töretlenül dolgozott a hangrendszerek területén országosan is egyedülállónak tekinthető tudományos munkáján.

Avasi Béla Budapestben született, 1922. július 20-án. A tanári pálya iránti szeretetét még zeneakadémiai éveinek megkezdése előtt bizonyította, amikor Vargán, egy kis faluban – melyet még nyugdíjas éveiben is nagy szeretettel emlegetett – vállalt tanítói állást.

A Zeneakadémiát zeneszerzés szakon Veress Sándor, Szabó Ferenc és Farkas Ferenc

tanítványaként kezdte, majd zenetudományi és népzene szakon folytatta, Kodály és Bárdos növendékeként. 1953-tól 1961-ig a Néprajzi Múzeumban dolgozott népzene-kutatóként Gábor Éva, Lajtha László, Rajeczky Benjámin és Vargyas Lajos munkatársaként. 1961-től 1973-ig a Szegedi Tanárképző Főiskola Ének-zene Tanszékének tanszékvezető főiskolai tanára volt. Kandidátusi disszertációját „A tonális válasz az európai műzenében” címmel védte meg. Számos tankönyvet és népzenei tanulmányt írt, utóbbiak az Acta Ethnografica, a Studia Musicologica, a Néprajzi Értesítő, a Magyar Zene című folyóiratokban jelentek meg. Tankönyvei közül a „Ze-

netörténet II. – Rokokó, korai romantika, bécsi klasszika” címűt a mai napig országszerte használják. Közreműködött a Zenei Lexikon összeállításában, rendszeresen publikált a JGYTF Tudományos Közleményeiben. Népzenei lejegyzései a Magyar Népzene Tárában találhatók.

Felejtethetetlenek maradnak a konferencia-előadásai, amelyek a közelmúltban hangzottak el. Avasi Bélát az ének-zene tanszék oktatói és hallgatói megőrzik emlékezetükben. Az elhunytat 2002. április 30-án, kedden 9.45 perckor helyezik örök nyugalomra Budapestben, a Farkasréti temetőben.

K. F.

Titkosított engedélyek és ellentmondásos négyzetméterek

Teraszok, székek, pecsétek

A tavasz biztos jele, hogy kiülünk az utcára.

Fotó: Gyenes Kálmán

Az éttermek és cukrászdák teraszainak megjelenésére a Kulturális Örökségvédelmi Hivatal is ügyel. A kerthelyiségek adatait bizalmasan kezelik a szegedi városházán.

A szegedi Kárász utcán, Széchenyi és Klauzál téren egyelőre négy vendéglátó rendelkezik érvényes közterület-használati engedéllyel: a cukrászdák, éttermek és hamburgerezők összesen 187 négyzetméternyi területet foglalhatnak el. A vendégeket utcára tett székekkel és asztallokkal is csalogatók pontos listáját azonban hiába kértük a polgármesteri hivaltól: az általános igazgatási irodától kapott tájékoztatás szerint az adatok kiadása „személyiségi jogokat sértene”.

Annyit mindenesetre a Korzón sétálgató is lát, hogy a Széchenyi téren a Botond étterem – ahogy az elmúlt években is – már fölállította az öntöttvas domborművel díszített erkély alól kinyúló napvédő vászon árnyékában meghúzódó asztalokat.

A sárga tornyos városháza túloldalán, a Szeged étterem elősöt

soha nem látott méretű dobogó épül a leendő terasz számára. *Takács Zoltán* étteremvezetőt telefonon értük el, s megtudtuk, hogy a dobogó 270 négyzetméteres (tehát önmagában nagyobb, mint a hivaltól kapott tájékoztatás szerint a négy engedélyes terasz együttléve). Takács állítása szerint a teraszt a szükséges engedélyek birtokában alakítják ki.

A Klauzál téri Kis Virág cukrászdánál ugyancsak a kirakatok előtti asztaloknál üdíthetik föl magukat a fagyalatra, süteményre és üdítőre vágyók. A kitett asztalok és székek megjelenése a műemlékvédelmi szakemberek szerint sem rontja a védett városképet.

A Kárász utcán egyelőre csak a McDonald's teraszán telepedhet le a „gyorsétkező” vágyó. Rögtönzött – következképpen reprezentatívnak nem mondható – közvélemény-kutatásunk eredménye szerint a székeket és asztalokat kevesen dicsérik. Egy szigorú ízlésű szemlélő szerint a szürke lábú és vajsínű ülőkés székek egyenesen az SZTK-vényre kiváltható gyógyászati segéd-

eszközökre emlékeztetnek. *Mezei Károly* étteremvezető viszont arról tájékoztatott bennünket, hogy az utcai bútorok kiválasztásában és a terasz műemléki környezethez illő kialakításában szakemberek segítségét is igénybe vették.

A bútorokat Olaszországból hozatták. Igaz, nem egészen ilyen asztalokról tárgyaltak (a lábakat át kellene festeni, az asztallapot gránitra cserélni), a székeket viszont katalógusból, az építészek és a műemlékvédelmi szakemberekkel közösen választották – mondta az étteremvezető. *Mezei Károly* hozzátette, hogy tervezik még a házfalról kinyúló, karos vászontető fölszerelését is. A környező házak pasztellszínehez illő, világossárga alapon csíkos napvédőt azonban csak a Szegedi Ingatlankezelő és Vagyongazdálkodó Rt. engedélyvel tehetik föl – a jóváhagyásra egyelőre várni kell.

A Kulturális Örökségvédelmi Hivatal szegedi területi kirendeltségétől kapott tájékoztatás szerint a McDonald's utcabútorairól még nem döntöttek.

NY. P.

Ritkaságok árverése

A hét végén harmadszor rendeztek Szegeden könyvárverést, s a kikiáltott több mint háromszáz tétel kilencven százaléka elelt.

A Royal Hotelban rendezett aukciót négy antikvárium – a Kárász utcai, a Könyvmoly, a Dekameron (volt Nyugat) és az Unicus – összefogása hozta tető alá. Az árverésre 301, többségében egy magángyűjtő által felajánlott, kisebb részében saját forrásból származó tétel került kalapács alá. E mennyiség pusztán tíz százaléka maradt vissza, ami a fővárosi könyvárverések 20-25 százalékos „megmaradási” arányához képest kiváló eredmény. A legtöbb tételt jellemzően 2-3 ezer forintos kikiáltási áron kínálták, s öt-hat ezer forintos áron találtak gazdára. Itt meg kell jegyezni, hogy ha ez az anyag fővárosi aukciókra kerül, jóval borsosabb áron keltek volna el a könyvritkaságok, de mint azt az antikváriusok egybehangzóan állítják, a cél az, hogy egy-egy ilyen helyi könyvekből álló aukció s az értékes könyvek is Szegeden maradjanak.

Az árverésen egyébként több ismerős arc, szerencsére többségében szenvedélyes gyűjtőké is feltűnt, s egyre több fővárosi vendéget is vonz a szegedi árverés. Az esemény rangját jelzi az is, hogy soha ennyi vételi megbízás nem érkezett a ritkaságokra: összesen csaknem 120 kötet már az árverés előtt felkelte a gyűj-

tők, kereskedők vagy a könyvtárak figyelmét, így a licit jóval magasabbról indulhatott, mint a katalógusban feltüntetett kikiáltási ár.

Az aukció legszebb ívú licitje *Messner Károly* Magyarország lótenyésztése című, 1929-ben kiadott művéért folyt: a hatezer forintos áron kikiáltott ritkaságot 40 ezer forintért vihette el a szerencsés gyűjtő. A legrágább tételnek A magyar nemzet története című, 10 kötetes, az 1800-as évek végén kiadott munka bizonyult, amelyhez 120 ezer forintos kikiáltási áron jutott hozzá az első licitáló. Szép áron, 15 ezer forintért kelt el egy szegedi kinevezési okirat, s ugyanilyen sikerrel cseréltek gazdát *Bálint Sándor* dedikált munkái, valamint más régi, helytörténeti kiadványok is. Sikeresen kelt el *Táncsics Mihály* 1843-ban kiadott Magyar nyelv-tan című, ritkán előforduló munkája, a hatezer forintos kikiáltási ár licitje után 18 ezer forintnál koppant a kalapács. Ugyancsak kiemelkedő eredményt hozott *Verne Várkastély* a Kárpátokban című, francia nyelven kiadott példánya, amely nyolcezer forintos kikiáltási árat háromszorozta az aukció során. Kelendők a századfordulós nagy sorozatok, a vadászattal, lótenyésztéssel kapcsolatos patinás munkák, az illem- és párbaj-kódexek, valamint a művésen kötött szecessziós kiadványok.

KATKÓ KRISZTINA